

Publicerad 2022-08-07 15:48 av aloc

Rätt stort "typ" på blankvers men nära nog :D

Oknytt

Det var ni som var gäster hos oss
Ni stod där utanför vår dörr, kalla,
ensamma, rädda och vi tog emot er.
Vi hade inte mycket, men vi bjöd
och ni sov sen under trädkronorna vi
satt ut för att skydda er mot regnet.

Ni tackade för allt, ni var så artiga
som små barn, och vi fortsatte ge.
Vi hade inte så mycket, men vi gav
Vatten från forsen och bär i mängder
Ni tog emot, och ni var tacksamma,
och vi begärde egentligen inget mer.

Vi visade er runt sen, vi stannade vinden
så sjön blev ett svart hav av stjärnor
där ni, tonåringar nu, nattbadade ihop
Ni skrattade, och vi skrattade med er,
där vi såg på er från daggen vid stranden.
Ni var lyckliga då, kommer ni ihåg det?

Ni blev äldre, och skar ut ett litet
horn från det som alltid varit vårt
Knappt märkbart på det stora hela,
men ni skar ut det, kallade det för ert
tog ett horn där vi nu blev gäster till er
Trädkronorna räckte kanske inte längre
och bären fanns ju bara på hösten
men ändå, ni kunde frågat om lov först.

Era barn irrade vilse ibland
så vi tände lyktor i mörkret
som de kunde följa tillbaka till
hemmen där ni byggde på era liv.
Ni tog hjälp av maskiner nu, stora
tungta saker som skrånade och stank
Vi stängde av dem i smyg ibland
men ni startade alltid upp dom igen.

Barnen era växte upp, och de kom förbi
ibland så vi visade var blåbären växte,
hur stensöta smakar, var kronhjorten vilar.
Med ögon stora som bumlingar och
läppar blå så pratade de med oss
på samma sätt som ni gjorde förr.
De kom tillbaka, men de blev äldre
Snart tog de med sig korgar att fylla
Snart tog de med sig staket och nät
Snart tog de med sig bågar och pilar

Vi blev kanske arga här någonstans,
Men mest rädda, vi gömde oss nu
när ni kom förbi, de stora hos oss
kröp ihop till flyttblock och berg.
De små smög ner i skrymslen under jord
Vi såg er fortfarande, men ni verkade
knappt ens försöka se oss längre.

Ni fortsatte sen, som ni alltid gör
ni dämde upp våra forsar och ni
grävde hålor djupa som gravar.
Ni ritade prickar och streck på papper,
markerade ut och låste fast våra
Stora i sina gömställen och era
hörn fortsatte växa, era barn blev
fler och fler och de slutade komma
ut till oss, annat än högst motvilligt
med ögon trötta och munnar redan
fyllda så till bredden i överflöd
att inte ett enda blåbär till fick plats

Era hörn är stora nu, och många.
Ibland smyger vi in till er, i dimman
eller med nattmörkret, och ni är
så många, så många där inne
och ni har hunnit göra så stora saker:
Byggnader och statyer och broar
Och ni fortsätter, ni verkar ha så
mycket kvar ni måste hinna bygga

Ni är så många, som bor så tätt och
ändå när vi kikar in sitter ni där helt
ensamma. Kanske med någon
alldeles bredvid men ändå: ensamma.

Vi hade så mycket mer vi ville
visa er, som vi aldrig hann med
innan ni glömde oss och vår värld.
Men vi finns kvar här ute, med
svartisen, norrskenet och fjällen
grottorna, forsarna och björnen
Ni är förstås välkomna när ni vill
Lägg en vante på en stubbe
Följ lyktan du anar i periferin
Gå motsols runt flyttstenen
och en av oss kanske vaknar till,
kanske öppnar dörren för dig igen,
kanske hjälper dig hitta tillbaka

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aloc med Poeter.se id #81788 innehar upphovsrätten